

POSTANOWIENIE

Dnia 8 grudnia 2021 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Małgorzata Gierszon

na posiedzeniu w trybie art. 535 § 3 k.p.k.
po rozpoznaniu w Izbie Karnej w dniu 8 grudnia 2021 r.,
sprawy **Ł. P.**
skazanego za czyn z art. 157 § 2 k.k. w zw. z art. 64 § 2 k.k. i in.
z powodu kasacji wniesionej przez obrońcę skazanego,
od wyroku Sądu Okręgowego w G.
z dnia 23 marca 2021 r., sygn. akt V Ka [...],
zmieniającego wyrok Sądu Rejonowego w G.
z dnia 9 listopada 2020 r., sygn. akt II K [...],

p o s t a n o w i ł

- 1)** oddalić kasację jako oczywiście bezzasadną;
- 2)** zwolnić skazanego od ponoszenia kosztów sądowych postępowania kasacyjnego;
- 3)** zasądzić od Skarbu Państwa na rzecz adw. M. Z., Kancelaria Adwokacka w G., kwotę 442 zł (czterysta czterdzieści dwa) złotych i 80 (osiemdziesiąt) groszy, w tym 23 % VAT, za sporządzenie i wniesienie kasacji jako wyznaczony obrońca z urzędu skazanego **Ł. P.**

UZASADNIENIE

Ł. P. został oskarżony o to, że:

1. w dniu 1 października 2019 r. przy ul. L. w G. poprzez popchnięcie **E. R.**, spowodował u niej obrażenia ciała w postaci stłuczenia twarzy i kończyn

górnych, które to obrażenia spowodowały naruszenie czynności narządu ciała (powłok ciała, ruchu, narządu wzroku) na okres trwający nie dłużej niż siedem dni, przy czym zarzucanego czynu dopuścił się w ciągu pięciu lat po odbyciu co najmniej jednego roku pozbawienia wolności będąc uprzednio skazanym w warunkach powrotu do przestępstwa określonych w art. 64 § 2 k.k., t.j. o przestępstwo z art. 157 § 2 k.k. w zw. z art. 64 § 2 k.k.;

2. w dniu 3 października 2019 r. przy ul. L. w G., używając innego podobnie niebezpiecznego przedmiotu w postaci toporka o długości 33 cm i długości łukowatego ostrza 11,5 cm, dopuścił się czynnej napaści na funkcjonariuszy Policji - sierż. M. W. i sierż. A. D. podczas wykonywania przez nich obowiązków służbowych związanych z interwencją zleconą przez oficera dyżurnego Komisariatu Policji III w G., przy czym zarzucanego czynu dopuścił się w ciągu pięciu lat po odbyciu co najmniej jednego roku pozbawienia wolności będąc uprzednio skazanym w warunkach powrotu do przestępstwa określonych w art. 64 § 2 k.k., tj. o przestępstwo z art. 223 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 2 k.k.

Sąd Rejonowy w G. wyrokiem z dnia 9 listopada 2020 r., w sprawie II K (...), uznał Ł. P. za winnego popełnienia zarzucanych mu przestępstw i wymierzył karę roku pozbawienia wolności za czyn zarzucany w pkt 1 aktu oskarżenia oraz karę trzech lat pozbawienia wolności za czyn zarzucany w pkt 2 aktu oskarżenia. Na podstawie art. 85 § 1 i 2 k.k. oraz art. 86 § 1 k.k. Sąd orzekł karę łączną 3 lat i 6 miesięcy pozbawienia wolności.

Wyrok Sądu I instancji został zaskarżony przez obrońcę oskarżonego. Apelację wniósł również oskarżony. Po ich rozpoznaniu wyrokiem z dnia 23 marca 2021 r., w sprawie V Ka (...), Sąd Okręgowy w G. zmienił zaskarżony wyrok w ten sposób, że obniżył orzeczone kary jednostkowe do 8 miesięcy pozbawienia wolności oraz 2 lat i 4 miesięcy pozbawienia wolności, a następnie obniżył karę łączną do 2 lat i 8 miesięcy pozbawienia wolności. W pozostałej części utrzymał zaskarżony wyrok w mocy.

Kasację od tego wyroku w części utrzymującej wyrok Sądu I instancji w mocy wniósł obrońca Ł. P.. W kasacji sformułował zarzut rażącego naruszenia prawa procesowego mającego istotny wpływ na treść orzeczenia, a w szczególności art. 457 § 3 kpk w zw. z art. 433 § 2 kpk, „polegające na nie odniesieniu się do istoty podniesionych przez obrońcę zarzutów i wniosków apelacyjnych i nadanie w ten sposób treści uzasadnienia wyroku charakteru abstrakcyjnego wyводу, oderwanego od realiów niniejszej sprawy, a wyrażające się w ograniczeniu się przez Sąd Okręgowy do akceptacji konstrukcji orzeczenia Sądu I instancji i nie odniesieniu się do wskazanych przez obrońcę okoliczności, a przede wszystkim braku bezpośredniego dowodu z przesłuchania pokrzywdzonej E. R. , a tym samym uniemożliwienie dokonania weryfikacji w tym zakresie materiału dowodowego oraz bezkrytycznej ocenie zeznań świadków M. W. i A. D. w kontekście wyjaśnień oskarżonego.

W związku z tym zarzutem obrońca wniósł o uchylenie wyroku Sądu Okręgowego w G. w zaskarżonej części i utrzymanego nim w mocy wyroku Sądu Rejonowego w G. oraz o przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi I instancji. Obrońca sformułował również wniosek o zasądzenie kosztów obrony z urzędu.

W odpowiedzi na kasację Prokurator wniósł o jej oddalenie jako oczywiście bezzasadnej.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Kasacja jest oczywiście bezzasadna.

Nie można zgodzić się z zarzutem skarżącego, jakoby uzasadnienie wyroku Sądu II instancji świadczyło o naruszeniu przez ten Sąd art. 457 § 3 k.p.k. w zw. z art. 433 § 2 k.p.k. Jego lektura prowadzi do wniosku, że Sąd odniósł się do wszystkich sformułowanych w apelacji obrońcy i osobistej apelacji oskarżonego zarzutów, a jego stanowisko zasługuje na akceptację.

Odnosząc się do zarzutu naruszenia art. 7 k.p.k. Sąd przypomniał, że przekonanie Sądu o wiarygodności jednych dowodów i niewiarygodności innych

pozostaje pod ochroną prawa procesowego. Przytoczył również tezy orzeczeń, w których wskazano wymogi, jakie powinny towarzyszyć ocenie dowodów zgodnej z art. 7 k.p.k. Jednocześnie Sąd wskazał na argumenty przemawiające za wiarygodnością zeznań pokrzywdzonej i funkcjonariuszy Policji, a odmową wiarygodności wyjaśnień oskarżonego. Podniósł, że w apelacji nie sformułowano żadnego konkretnego uchybienia świadczącego o naruszeniu zasady swobodnej oceny dowodów.

Na aprobatę zasługuje również sposób rozpoznania przez Sąd odwoławczy dwóch kolejnych zarzutów apelacji obrońcy oskarżonego. Jeśli chodzi o zarzut naruszenia art. 5 § 2 k.p.k., to zgodzić należy się z Sądem II instancji, że w badanej sprawie nie zaistniały wątpliwości o charakterze nieusuwalnym, a z uzasadnienia tego zarzutu wynika, że skarżący kwestionuje ocenę dowodów. Pomimo tego, Sąd odwoławczy w obszerny sposób odniósł się do okoliczności, w jakich pokrzywdzona podjęła decyzję o zawiadomieniu o popełnieniu przestępstwa oraz do charakteru jej zeznań, które to okoliczności przemawiały za ich wiarygodnością.

Podobnie odnosząc się do zarzutu błędu w ustaleniach faktycznych Sąd II instancji odniósł się do okoliczności przemawiających za trafnością ustaleń dokonanych przez Sąd I instancji. Sąd podkreślił, że podczas zdarzenia z dnia 3 października 2019 r. funkcjonariusze Policji byli umundurowani, a do zaatakowania ich przez oskarżonego toporkiem doszło po wezwaniu oskarżonego do pokazania rąk i podejścia. W związku z tym trudno zaakceptować stanowisko, zgodnie z którym oskarżony uznał, że są oni napastnikami, co miało uzasadniać użycie wobec nich toporka.

W apelacji wniesionej przez oskarżonego podniesiono zarzuty naruszenia prawa procesowego. Odnosząc się do pierwszego z wymienionych uchybień dotyczących naruszenia prawa do obrony i braku przeprowadzenia dowodu z zapisu monitoringu, który to dowód miał zaprzeczyć popełnieniu przez oskarżonego pierwszego z zarzucanych mu przestępstw, to Sąd II instancji zwrócił uwagę, iż w postępowaniu przygotowawczym oraz sądowym podjęto czynności służące pozyskaniu tych nagrań. Okazało się jednak, że we

wskazanym miejscu nie ma kamer monitoringu miejskiego. Nie udało się również ustalić osoby wymienionej przez oskarżonego jako sprawca tego przestępstwa.

Odnosnie do kolejnego zarzutu dotyczącego nieprawidłowego i niedokładnego poszukiwania świadka E. R., to Sąd wskazał, że w postępowaniu przed Sądem I instancji wyczerpano wszystkie możliwości ustalenia jej miejsca pobytu. Wymienił przy tym konkretne czynności stanowiące dowód podjętych przez Sąd I instancji starań. W związku z tym zaistniały podstawy do zastosowania art. 391 § 1 k.k. i odczytania jej zeznań złożonych w postępowaniu przygotowawczym.

Ostatni ze sformułowanych przez oskarżonego zarzutów dotyczył pominięcia przez Sąd okoliczności związanych z zachowaniem funkcjonariuszy Policji. Wbrew zarzutowi podniesionemu w kasacji także ten zarzut został przez Sąd II instancji rozpoznany prawidłowo. Sąd wskazał na przebieg postępowania dotyczącego przekroczenia przez funkcjonariuszy swoich uprawnień poprzez niezasadne użycie wobec oskarżonego środków przymusu bezpośredniego. Postępowanie w tym przedmiocie umorzono ze względu na stwierdzenie braku znamion czynu zabronionego.

Mając powyższe na uwadze Sąd Najwyższy orzekł, jak w sentencji.